

NĚKTERÉ VĚCI MI VADÍ JAKO ZAMLADA

Ivana Bachoríková

Snímky Jaroslav Jiříčka, Hudební divadlo Karlín a archiv

K jeho ranním rituálům už léta patří studená sprcha a zelený čaj. Pak jde **Tomáš Trapl** obvykle učit, nebo do divadla. Když má volný čas, věnuje se práci na zahradě, kterou miluje. A aby se tam neudřel, raději ji zmenšil a vybudoval si na ní vyhříváný bazén. Nechybí mu nic. Za tři desetiletí působení na české muzikálové scéně se dočkal jak skvělých rolí, tak všeobecného uznání.

› Právě jste oslavil šedesátiny, jak se cítíte?

Jako by mi bylo třikrát dvacet (*smích*). Pořád jsem zastydlý puberták díky tomu, že jsem neustále v kontaktu s mladými lidmi. A naštěstí jsem i relativně zdravý.

› Takže muzikály zvládáte jako zamlada?

Už toho nemám tolik jako kdysi. Teď jsou obsazování mladší. Jsou levnější, nadějnější a šikovnější. Máme tu několik uměleckých škol a ty chrlí neustále nové a nové absolventy. O práci se už musím trochu starat, takže na stará kolena jdu i na nějaký ten konkurz. Samozřejmě jen když mi předem řeknou, že by pro mě něco měli.

Doba, kdy jsem byl na jevišti denně, je pryč. Některé muzikály skončily, ale jiné se hrají pořád, i když ne tak často. Například

„Doufám, že takové to odsuzování všech a nikoho, odezdi ke zdi, je už za námi a dokážeme se s naší historií jako společnost konečně komplexně a bez předsudků vyrovnat.“

Kleopatra nebo *Dracula*. Toho momentálně dáváme v karlínském divadle se živým orchestrem, což je změna k lepšímu.

› Znal jste všechny jeho tvůrce jak režiséra Jozefa Bednárika, autora hudby Karla Svobodu a textáře Zdeňka Borovce, tak choreografa Richarda Hese. Tušili jste tenkrát, že *Dracula* bude taková bomba?

Richard, který jezdil s Unem (taneční skupina UNO, kterou Richard Hes založil – *pozn. red.*) po Švýcarsku, nějaké představy určitě měl. Byl maximalista. A co se týká Karla Svobody, ten samozřejmě věděl, jak se to venku dělá. Ale my ostatní jsme opravdu netušili, jak to bude úspěšné. V té době se v Praze uváděl ještě *Ježibá* a o něm se vědělo, že je to kus, který ve světě funguje.

Ale *Dracula*? Původní český muzikál? Nicméně doufalo se, že i na

něj lidi budou chodit. No a všechno se to dobře sešlo: krásná hudba, libreto, silný tvůrčí tým. Osobně jsem byl skeptický nejvíc k místu, kde se měl hrát, k Paláci kultury. Říkal jsem: „Vy jste se zbláznili! Lidi vzadu budou muset mít kukátka, aby vůbec něco viděli.“ No tak je měli a vůbec nebyli naštvaní! Říkali: „Vidíme vás sice malinké, ale valí se na nás ta vaše energie.“

Fungovalo to skvěle, protože Daniel Dvořák udělal velkou scénu a Jozef Bednárík z nás „vymlátíl“ všechnu energii. Na *Draculu* chodí doteď celé generace, stejně jako třeba na Kabáty.

› Teď jste nastudoval další postavu, krále Agamemnona v muzikálu *Troja*, který uvádí Divadlo Broadway...

To je nádherná role. Agamemnon je králem Mykén a velitel řeckých vojsk v trojské válce. Je

O dětech

„Dcera vystudovala interiérový design, spolupracuje s různými stavebními firmami a předělávají byty. A syn se věnuje krajinářské architektuře. Hudební sluch mají taky, ale věnovat se tomu profesionálně nikdy naštěstí nechtěli.“

Orolích v muzikálech

„Nijak jsem se o ně nerval, všechno ke mně chodilo samo. A bylo to až tak intenzivní, že jsem neměl čas ani řešit, jestli jsem v té či jiné roli dobrý.“

tam nádherná hudba především Marcuse Trana a několika dalších autorů. Ale zkoušení bylo náročné. V tom smyslu, že jsme „jeli“ skoro celé prázdniny a část podzimu. Pak jsme měli pauzu, a když jsme se k tomu v lednu vrátili, mnoho obrazů se měnilo, a to tak diametrálně, až jsme si říkali, že jsme se v létě scházet vůbec nemuseli.

Tak to prostě je. Natočilo se video a tvůrci si řekli: „Tohle nefunguje, tohle funguje a tohle musíme předělat.“

› Překvapuje mě, že chodíte pořád ještě na konkurzy, když chcete dostat zpívanou roli. Vždyť vás všichni mohli už nesčetněkrát slyšet...

Když mi řeknou, tenhle režisér tě nezná, přijď se mu ukázat, tak jdu. Nemám s tím problém. Sám svým žákům říkám, chodte na konkurzy, i když o tu roli tolik nestojíte, pro-

tože je to zdravé. Je to léčba šokem, studená sprcha, připadáte si jako nahý v trní, ale ono vás to posiluje.

› Vy jste hned na startu měl štěstí, protože jste se ještě jako student konzervatoře dostal do Semaforu.

A hned mi světili hlavní roli v muzikálu *Výhybka*. Tenkrát jsem si neuvědomoval, jaké mám štěstí. Myslel jsem si, že je to automatické, že jsem tak dobrý, a proto mi ji dali. Oni možná jenom neměli lidi. Kdo ví. Když je člověk starší, víc o sobě pochybuje. Můžu se na to pana Suchého ještě zeptat, protože našťástí stále žije.

› Jak se vám s takovou legendou pracovalo?

Já ho vůbec takhle nevnímám. Neříkám, že bych si ho nevážil, do dneška si vykáme, ale... Když mi přišlo, že orchestr hraje falešně, tak

jsem to šel Ferdinandu Havlíkovi (šéf divadelního orchestru – pozn. red.) říct. Myslím i dost neomaleně. Přitom mi bylo pětadvacet.

› Jak reagoval?

Samozřejmě se na mě obořil, co si to dovoluji. Ale kolegové mi říkali: „Vždyť jsi měl pravdu, proč se rozcílil?“ Takže já byl vždycy trochu odzdrlý. Neříkám, že bych k panu Suchému neměl respekt, ale nevnímám ho jako legendu. Nebyl jsem z rodiny, kde by se pravidelně poslouchal Semafor. U nás zněla klasika. Samozřejmě jsem znal *Pramínek vlasů* a jiné písničky, ale z táboráků, ne z desek.

Když to řeknu úplně na rovinu, když jsem viděl poprvé Jiřího Suchého naživo, byl to starší prošedivělý pán, přitom v té době byl o deset let mladší než já dneska. Ono je to relativní a mladým **›**

„Když mi řeknou, tenhle režisér tě nezná, přijď se mu ukázat, tak jdu. Nemám s tím problém.“

1964

Narodil se 30. ledna
v Praze.

1986

Započal svou
uměleckou dráhu
s jazzovým vokálním
souborem
Dobry večer Quintet,
art-rockovou kapelou
Beatover a se
„šramlem“ Pražský
poutový orchestr.

1986

Začal vystupovat
v divadle Semafor,
třeba v inscenacích
Výhybka, Kytice nebo
Nižnij Novgorod.

1992

Vystudoval Pražskou
konzervatoř a HAMU
(operní zpěv).

1996

Frontman rockové
skupiny Dolmen.

1998

Začal působit jako
pedagog na hereckém
oddělení Pražské
konzervatoře.

» to vysvětlit nejde. Tím si musíte projít. Můj táta umřel v pětapadesáti a tenkrát mi taky přišel starý. Dnes to vidím jinak.

» **Jaká role pro vás byla tou, která vás nasměrovala k muzikálům?**

Enjolras v *Bídnicích*, které režíroval Petr Novotný. Bylo to záhy po sametové revoluci, ve které jsem byl coby student velmi aktivní. Vedl jsem stávkový výbor na vysoké škole, vytvářel nové osnovy... Ale pak jsem se od toho oprostil, uvědomil jsem si, že politickou kariéru dělat nechci.

A mimochodem dodnes toho nelituji, když vidím ten marný kolotoč v parlamentu... **Navzpomínáte** Na vzpomínám, že po sametové revoluci jsem se pak poctivě vrátil v muzikálu *Bídnicí*.

» **Potom přišel *Dracula* s Jozefem Bednárikem coby režisérem, který byl mimo jiné neuvěřitelně vtipný...**

To jo, když některá ze zpěvaček udělala něco špatně, zastavil zkoušku a křičel: „Monika, choď sem. Co si?“ A ona musela ve vzduchu nakreslit kosočtverec (*smích*). Pak se jelo dál. Mně vždycky říkal: „Tomáško, nepadaj toľko na tie kolená, rob to iba ako. Veď si ich zničíš.“ Ale já ho neposlouchal, padal na ně, jak jsem byl mladý a plný energie, a teď je mám samozřejmě rozmlácené.

» **Jozef Bednárik byl ale zároveň náročný...**

Obrovsky. Vzpomínám si, že tu scénu s knězem, kterého jsem v *Draculovi* původně hrál, jsme zkoušeli pořád dokola. Richard Hes za Jozefem chodil a říkal: „Proč to pořád vracíš, vždyť my nemáme ještě vůbec hotové támhleto.“ A on, že to není ještě úplně podle jeho představ. Vždycky jsme mu něco nabídli a jemu se to líbilo, takže to zapracoval. Nebyl direktivní, že by říkal, takhle jsem to vymyslel, tak takhle to bude.

A strašně hlídal druhý plán, což už dneska dělá málokdo. Když sólisté vepředu vystupují a kolem je company, někdo tancuje, jiný stojí,

tak chtěl, aby se dívali na postavu, která právě něco říká nebo zpívá. Aby to vypadalo, že ho poslouchají. Bylo toho víc, na čem mu záleželo.

» **A když zavzpomínáte na rukopis Petra Novotného, který dělal *Jesus Christ Superstar* a první nastudování *Bídniců* u nás?**

Já s ním dělal ještě *Miss Saigon* a pak i druhé *Bídnicí* v Goja Music

kulisách, kdy jsme na barikádách mávali praporem.

Ten je v originále rudý, ale protože jsme tou dobou byli tady všichni na tuhle barvu alergičtí, tak produkce napsala držitelé licence do zahraničí a vyžádala si výjimku. Tím pádem jsme mohli mávat trikolórou.

» **To byla částečná licence?**

Kulisy jsme měli ze Stockholmu, ty byly originální, kostýmy napůl naše a jejich a režie byla něco mezi. Myslím, že ta první licence byla lepší, protože jsme mohli ukázat, jak policajt Javert skáče z mostu.

Když jsme to po deseti letech zkoušeli v Goja Music Hall, tak už se tahle scéna dělala jinak. Ptal jsem se proč a bylo mi řečeno: „My to nemáme koupený.“ Byl to speciální efekt založený na kouzelnickém triku a musel se zvlášť zaplatit, pokud jste ho chtěli v *Bídnicích* použít.

» **Napadlo vás tenkrát, že je před vámi dlouhá muzikálová kariéra a že se dočkáte takového ohlasu na svoje role?**

Já jsem takhle neuvažoval. Hned jak se to tady po revoluci rozvolnilo a začaly se dělat muzikály, bral

„Herci neumějí moc noty, nevědí, v jaké tónině zpívají, tak je učím i těmhle základům.“

Hall. Petr šel víc do nitra. K *Bídnicům* si třeba připravil historický výklad o tom, o jakou revoluci v tom muzikálu jde. Že to nebyla ta Velká francouzská, ale nějaká menší. *Bídnicí* se dávali ve Vinohradském divadle dva roky po revoluci, a protože byla sametová, tak jsem si ji naplno odžil až v těch divadelních

jsem je jeden po druhém tak, jak mi byly nabízeny.

Níjak jsem se o ně nerval, všechno ke mně chodilo samo. A bylo to až tak intenzivní, že jsem neměl čas ani řešit, jestli jsem v té či jiné roli dobrý. Prostě jsme to hrnuli před sebou. Hrál jsem i osmkrát týdně. A ještě koncertoval s kapelou. Sám to s odstupem času moc nechápu.

› Vám se to nikdy nepřevedlo, nezošklivilo, při takové intenzitě?

Samozřejmě, časem jsem začal být rezistentní, ale nejen já. Když nám někdo říkal: „Byli jste fakt skvělí,“ tak jsme nad tím mávli rukou. Už jsme si toho tolik nevážili. No a pak přišla doba, kdy *Dracula* i *Ježíš* najednou skončili a nastalo prázdno. Kalich ještě tenkrát neexistoval, stejně jako Hybernia nebo Divadlo Broadway a nic dalšího tu nebylo. Proto jsem šel učit na Pražskou konzervatoř.

Bral jsem to tak, že tam jdu jenom na zkoušku, než si něco najdu. Že překlenu to hluché období, abych měl na složenky, protože hypotéka se neptá. A pic! Jsem tam doteďka (*smích*). Mě to totiž strašně baví.

**Tomáš Trapl,
Michaela Nosková,
Peter Pecha,
Kamila Nývltová
a Bohuš Matuš
(zleva) vytvořili
seskupení Sing
Sing Quintet**

**„Vedl jsem
stávkový výbor
na vysoké
škole, vytvářel
nové osnovy...
Ale pak jsem se
od toho oprostil,
uvědomil jsem
si, že politickou
kariéru dělat
nechci.“**

› To je dobře, protože máte co předávat. Učíte herce zpěv, nebo interpretaci?

Interpretaci. Zpívají s mikrofonem na hudební základy nebo s pianem. Neučíme se hlasová cvičení, ale styly. A taky, jak u toho vypadat nebo jak komunikovat s korepetitorem. Herci neumějí moc noty, nevědí, v jaké tónině zpívají, tak je učím i těmhle základům.

Hlavně zpíváme různorodý repertoár, děláme si pro sebe koncerty a tváříme se u toho, že jsme na pódiu, i když je to ve třídě. A občas si to točíme na video a pak rozebíráme.

› Se kterým ze svých studentů jste se už setkal na pódiu?

S Honzou Maxiánem, Davidem Gránským, Ivankou Korořovou, Míšou Zemánkovou a mnoha dalšími, na které si

momentálně nemůžu vzpomenout. A teď v *Troje* mám vedle sebe Jakuba Novotného a Vojtu Flígra, což jsou mí loňští žáci. Začínají sice v company, ale třeba budou točit nějaký seriál, a pak jim začne produkce dávat v muzikálech i hlavní role (*smích*).

› Tak takhle to chodí?

Jo, jo, (*smích*). Když máte sledovanost na instáči a začínáte být známý z televizní obrazovky, doberete se větší role. Proto jsem se rozhodl, že si na svůj koncert 28. února v Divadle Broadway pozvu svoje bývalé a nyní už slavné žáky, kteří točí v televizi a zároveň jsou mámi kolegy z muzikálů, a ti mi diváky přivedou (*smích*).

› Nebylo by jednodušší být aktivnějších na těch sociálních sítích?

Já tam aktivní jsem, ale stejně mi sledovanost tolik nenaska- **›**

— INZERCE —

**ZAŽIJTE JEDINEČNÝ
GALAVEČER S MIG 21**

MIG 21 | PRAGUE FILM ORCHESTRA | SAXOFRANCIS | PYROTERRA

OBECNÍ DŮM V PRAZE

**09.03.2024 GALAVEČER
NA DRAKA**

WWW.GALAVECERNADRAKA.CZ

» kuje. Asi nejsem tolik aktivní, jak bych měl být. Mám ho teprve tři roky. Mně to takhle stačí. Nechci to tlačit víc. Tuhle jsem potkal kamaráda, bezvadného kluka, ale když vidím ta jeho storyčka, kde vypráví, že ráno vstal, udělal si čaj... Koho to zajímá? A přitom je to fajn kluk. A víte, kam to vede?

» Kam, povídejte...

Že ti lidi, co se takhle navzájem sledují od rána do večera, se pak naživo pozdraví a nemají si dál co říct. A já si připadám trapně, když potkám takového člověka a ptám se ho: „Tak jak se máš, co jsi dneska dělal?“ Vždycky se na mě dívá podezřele, jestli to myslím vážně, protože všechno přece nasdílel na ten instáč.

Asi si říká, vždyť musel vidět, že jsem byl dneska v dabingu, pak v sauně, ve fitku... Takže dneska než začnu s někým mluvit, rovnou hlásím: „Promiň, já tě nesleduju, co jsi dneska dělal, jak se máš?“

» Chtěl byste začínat ve svém oboru v současné době, bylo by to zajímavější?

Nechtěl. Víc se ohlížím za sebe, než bych hleděl do budoucnosti. Určitě si neříkám, co bych měl udělat líp. Spíš na stará kolena hledám, co jsem kdysi udělal špatně, a snažím se s tím vypořádat, abych měl, než umřu, čistý štít. Nebo si říkám, že bych některé věci řešil jinak než tenkrát. Bohužel jsou ale takové, které mě vytáčejí stejně, jako když mi bylo dvacet.

» Například?

Třeba, že se pořád straní slavnějším, i když jsou mnohdy na scéně horší než ti méně slavní. Už bych se měl nad to ve svých šedesáti povznést. Navíc, kdybych byl v roli producenta, tak to budu dělat asi stejně. Je to takový můj vnitřní rozkol.

» Nemrzí vás taky, že kromě Quasimoda ve stejnojmenném muzikálu

S Danem Hůlkou v muzikálu *Dracula*, kde měl Tomáš Trapl trojroli šaška, sluhy a profesora

jste nikdy na jevišti neměl hlavní roli?

Ani ne. Ty druhé hlavní byly někdy zajímavější, protože hýbaly víc dějem. Například Ježíš má jednu hlavní árii, ale Jidáš čtyři. Takže tohle mě nemrzelo. Quasimodo byl skvělý, protože šlo o titulní roli. Stejně jako doktor Faust, kterého hraji v Divadle Na Maninách. Tam taky neslezu z jeviště, což je super. Ale když jsem měl nějakou čurdu a jiný kolega hrál hlavní postavu, tak jsem mu samozřejmě tiše záviděl.

» Když vzpomenu jenom tvůrce *Draculy*, které práce a v případě Hese i životní styl semlely, čím si vysvětlujete, že zrovna vy jste to všechno ustál?

Sám nevím. Já jsem samozřejmě taky přišel domů z mejdanu úplně mrtvý, ale ráno už jsem vstával. Třeba s dětmi do školky. I v neděli, kdy to nebylo nutné. To jsem ale zase utíkal do kostela, protože jsem to slíbil panu faráři. Od malička jsem byl naučený chodit zpívat žalmy na mše. A potom jsem spěchal na představení...

Možná mě zachránila ta rodina. Ženil jsem se v pětadvaceti. A pak moje povaha. Měl jsem finanční zodpovědnost, nemohl jsem si do-

volit bezuzdně utrácet. Odjakživa jsem měl na starosti dva domy. Jeden jsem sám postavil a druhý zdědil a musel ho opravovat.

A ještě jsme privatizovali vyšehradský kubistický dvojbyt na Rašínově nábřeží, do kterého jsem nactpal strašných peněz. Takže jsem sice hrozně vydělával, ale pořád neměl ani korunu (*smích*).

» Zato teď je z vás dobrá partie, ale volný už asi nejste, byť rozvedený ano.

Mám skvělou přítelkyni. To by mě musela vyměnit ona, já už si v šedesáti nemůžu dovolit zase někoho hledat.

» Jste už dědečkem?

Ne, dcera se k tomu zatím nemá. Vystudovala interiérový design,

„Když jsem měl nějakou čurdu a jiný kolega hrál hlavní postavu, tak jsem mu samozřejmě tiše záviděl.“

2007

Hostoval v Národním divadle v jazzové opeře *Dobře placená procházka*, kterou režíroval Miloš Forman.

2024

Ztvárnil šéfa psychiatrické léčebny v minisérii *Metoda Markovič: Hojer*. Předtím hrál menší role v řadě televizních či filmových projektů. Kromě toho namluvil spoustu postavíček v animovaných dětských snímcích, například *Lvi král*, *Příšerky s.r.o.*, *Labutí princezna*, *Na vlásku*, *Wonka...*

spolupracuje s různými stavebními firmami, předělávají byty. A syn se věnuje krajinářské architektuře. Oba mají práci, která je baví, a jsou zdraví, což je super. Hudební sluch mají taky, ale věnovat se tomu profesionálně nikdy naštěstí nechtěli.

» Kdysi jste fungoval v kapelách, proč už je nemáte?

Měl jsem Dolmen a Dobrý večer Quintet. Dolmen jsme rozpustili, protože i když jsme se lidem líbili, kšeftů zase tolik nebylo, a navíc se to hrozně třískalo s mojí prací v muzikálech.

Když už se ale ptáte, je to asi půl roku, co jsme založili nový kvintet, jmenuje se Sing Sing Quintet a zpívají v něm samé velké osobnosti, nejen já, starý dědek. Kamila Nývltová, Peter Pecha, Míša Nosková a Bohuš Matuš. Už jsme měli pár koncertů a jsem moc rád, že se lidem líbíme. Děláme trošku najazzlý popík, zatím hlavně převzatý repertoár. ■